

hovedinstrument til at opfylde den danske forpligtelse til at reducere udledningen af CO₂ med 21 pct. (i forhold til 1990-niveau) i perioden 2008-2012.

Udkastet til allokeringsplan er baseret på, at der skal spares 1,3 mio. t CO₂ uden for den kvotebelagte sektor. Regeringen har erklæret, at den er indstillet på at forhandle, hvordan reduktionen på 1,3 mio. t skal gennemføres, men har afvist at forhandle selve allokeringsplanen, det vil sige såvel loftet (den samlede mængde af kvoter), fordelingen af disse som muligheden for, at staten beholder et antal kvoter, der kan anvendes som en buffer i forbindelse med de betydelige usikkerheder, der er om allokeringsplanen. Dette til trods for utallige opfordringer til at indgå i forhandlinger om allokeringsplanen, der jo hænger sammen med reduktioner i den ikkekvoteomfattede sektor.

Problemet med, at der ikke eksisterer en klar politik for, hvordan en eventuel manko mellem reduktionsmålet på 21 pct. og den faktiske udvikling i CO₂-udledningen skal dækkes, er særlig problematisk på grund af følgende:

- Forventningerne i allokeringsplanen er på en række punkter meget usikre. Der henvises bl.a. til tabel 6 i allokeringsplanen (s. 21) og til både de svar, der er afgivet på disse punkter, og de spørgsmål, der endnu ikke er givet svar på, herunder spørgsmålet om, hvorvidt bestemte tiltag (bl.a. to havmølleparker og energibesparelserne) er talt med i såvel mankonedskrivningen som planen for reduktion.
- Fraværet af en statslig buffer, hvor staten holder et antal kvoter tilbage, som enten kan sælges, hvis det viser sig, at beregningerne holder, eller kan holdes tilbage, hvis det viser sig ikke at være tilfældet.
- Usikkerheden om, hvorvidt regeringen alligevel vil benytte sig af køb af varm luft i Rusland og Ukraine, selv om den på nuværende tidspunkt ikke har planer om det.
- Det ret store køb af CDM-kreditter, som vil skabe et problem, når næste kvoteperiode (fra 2013) skal fastlægges. Her vil man så at sige starte med et underskud i kraft af CDM-købene.
- Transport- og energiministeren har desuden tilkendegivet, at en eventuel manko skal dækkes i den ikkekvotebelagte sektor. Det må med regeringens mange udmeldinger om, at den

ønsker at forhandle, forstås således, at dette også er op til forhandling – men altså, uden at man vil forhandle om selve allokeringsplanen.

- At regeringen ønsker at lade lovforslaget gå til 3. behandling inden sommerferien, selv om allokeringsplanen på det tidspunkt endnu ikke er godkendt af Europa-Kommissionen. Her kunne regeringen i stedet have valgt at indgå i seriøse forhandlinger om planen og udskyde den endelige behandling til efter sommerferien, hvor man ved, hvad EU vil sige ja til.

Medmindre regeringen alligevel vælger at skifte kurs i denne sag – f.eks. under 2. behandling – kan mindretallet ikke stemme for lovforslaget.

Et *andet mindretal* i udvalget (EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Enhedslistens medlem af udvalget kan ikke støtte regeringens forslag til allokeringsplan for CO₂-kvoter i perioden 2008-2012.

Med stadig kortere mellemrum modtager man informationer om klimakrisens omfang og nye bud på, hvor kraftige tiltag der er nødvendige for at bremse yderligere stigninger i atmosfærens koncentration af klimagasser. Senest fra IPCC den 4. maj 2007 med den tredje delrapport om mulighederne for og omkostningerne ved modvirkning af klimaforandringer. Hovedbudskaberne er, at det vil være muligt at begrænse de menneskeskabte klimaforandringer så vidt, at opvarmningen holdes på omkring 2° C over det førindustrielle niveau; men det kræver hurtig og resolut handling. Omkostningerne ved at begrænse klimaforandringerne så vidt er overskuelige; men de vokser, jo senere der handles.

CO₂-kvoter kan være et effektivt instrument, men kun, hvis kvoterne reelt betyder begrænsninger i mulighederne for at udlede klimagasser. Det er ikke tilfældet med den nuværende kvotepolitik, hvor prisen på kvoter i disse uger er nede under 5 kr. pr. ton CO₂-ækvivalenter, og hvor regeringen selv har måttet indkassere et væsentligt tab, fordi kvoter ikke kan sælges til den forventede pris. Samtidig er den reelle effekt af hele CDM-systemet draget voldsomt i tvivl, ikke mindst fordi kriterierne for godkendelse af projekter tilsyneladende er uklare. Frem for alt har kvotesystemet til dato ikke betydet nedskæringer i CO₂-udledninger i Danmark. Regeringens forslag vil betyde, at navnlig el- og varmeproducenterne vil få reducerede udledningstilladelser,